

פרשת פנחס

"לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט נחלתו איש לפי פקודיו יתן נחלתו.
אך בגורל יחלק את הארץ לשמות מטות אבתם ינחלו. על פי הגורל תחלק נחלתו
בין רב למעט" (במדבר כ"ו, נ"ג-נ"ו).

ישנה אבחנה ברורה בין גודלה של הנחלה לבין מיקומה:

גודלה של הנחלה – אמור להיות להיות מותאם למספר האנשים שאמורים להתיישב בה
כך שלא יחיו בצפיפות. חובתו של הציבור לדאוג לרווחת הפרט ולחלק את השטח על פי
תכנון מוקדם שנעשה בידי אדם.

מיקום הנחלה – משפיע ישירות על ערכו של השטח, בהתאם למיקומו הגיאוגרפי, איכות
הקרקע וכדו'. את הקביעה "מי יעני ומי יעשר", משאירה התורה ליד הגורל...

(עיון בפרשת השבוע)

פרשת שבוע – שרה עברון

שבת פרשת פנחס		ימי החול	
הדלקת נרות	19:28	זמן תפילין / טלית	04:49 ← 04:52
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:00
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:17 ← 09:19
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:20	מנחה וערבית	19:35
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:48 ← 19:45
צאת השבת	20:25	ערבית	20:10

שבת
שלום

לפרשת פנחס

"וַיִּדְבֹּר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הָשִׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנִי-יִשְׂרָאֵל בְּקָנָאוֹ אֶת קְנָאֲתִי בְּתוֹכָם וְלֹא-כָלִיתִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, בְּקָנָאֲתִי: לָכֵן, אֶמַּר הִנְנִי נֹתֵן לְךָ אֶת-בְּרִיתִי שְׁלֹמֶם : וְהָיְתָה לְךָ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו, בְּרִית כְּהֹנֵת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְךָ-לֵהָיוּ וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר, כ"ה)

מעשהו הנחרץ של פנחס בסוף הפרשה הקודמת, גורם לנו להרגיש שתגובתו מוגזמת מדי, שפנחס אשם ואינו פועל כראוי. בפסוקים הראשונים של פרשתנו, הקב"ה בכבודו ובעצמו מבהיר את עמדתו בשבח מעשה פנחס, ובנוסף, מברך אותו בברכת שלום.

מתוך תגובת ה', אנו תוהים, האם אכן ראוי לאמץ דרך זו של קנאות? האם זה הגיוני לפתור כל משבר ומבוכה במעשה מסוג זה? בשאלה זו דנים חכמים במסכת סנהדרין (פ"ב ע"א). הם מתייחסים לביטוי שקודם למעשה הקנאות, "וירא"- מה רואה פנחס?

התשובה הראשונה היא של רב: "ראה מעשה ונזכר הלכה", אך לפני תשובה זו מביאה הגמרא את סיפור מעשה זמרי, המסביר קצת את התפרצותו של פנחס.

"מה עשה... תפשה בבלוריתיה והביאה אצל משה. אמר לו: בן עמרם, זו אסורה או מותרת? ואם תאמר אסורה, בת יתרו מי התירה לך? נתעלמה ממנו הלכה. געו כולם בבכייה והיינו דכתיב: "והמה בוכים פתח אהל מועד: וכתוב: "וירא פנחס בן אלעזר" מה ראה? אמר רב: ראה מעשה ונזכר הלכה. אמר לו: אחי אבי אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני: הבעל את כותית- קנאין פוגעין בו? אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא (קורא האיגרת- הוא יהיה השליח לבצעה)"

מקריאת הגמרא מתעוררת השאלה, כיצד נתעלמה הלכה ממשה? שהרי הוא גדול הנביאים? הרב חנן פורת מסביר שפירוש הביטוי "נתעלמה" איננו "נשתכחה", אלא שנמנע ממשה לבצע הלכה זו. כמו שנאמר בהשבת אבידה "לא תוכל להתעלם", שמשמעותו "לכבוש עינך כאילו אינך רואה אותו" (רש"י, שם). ולמה היה מנוע ממשה ביצוע הלכה זו? מפני שאחרי פניית זמרי למשה, והפגיעה האישית בו בשאלתו על ציפורה, כל מעשה קנאה מצד משה, יתפרש כתגובה אישית על עלבון, והעם יכולים לחשוש שאין מעשהו לשם שמיים, אלא לכבודו הפרטי. לכן "נתעלמה" ממנו הלכה, נמנע ממנו לבצעה.

הקנאה אינה מותרת כשמגיעה ממקום אישי, גם אם הפגיעה אמיתית ומובנת, כל עוד לא ברור שהקנאה היא לשם שמיים- היא פסולה. כמו כן, תגובת משה לבסוף "קורא האיגרת - הוא יהיה השליח לבצעה", מבטאת לימוד חשוב בנושא השליחות, לא רק בתחום הקנאות. כשמחפשים שליח נאמן לביצוע משימות קשות- צריך לבחור מישהו שהנושא בוער בו, מישהו שלא ינוח עד שהדבר ייפתר.

מקריאת גמרא זו, אני חושבת שאפשר להבין את תגובת פנחס המסעירה. קנאה שהיא לשם שמיים, שנובעת ממקום עמוק ואכפתי כלפי מה שקורה סביב, היא קנאה ראויה. קנאה שיש בה תעוזה, אך היא שואפת לשלום. שיש בה מעשה נוקב וברור, המביא לברכה. "ה' עז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום" לא סתם העז והשלום מופיעים יחד פעמים רבות, אנו זקוקים לשתי המידות הללו יחד. בע"ה שנדע לאזן ולהשתמש בהן באופן הראוי, מתוך אכפתיות, כבוד ואהבה. "והאמת והשלום אהבו". ☺

על כשרות ואילון – בעקבות הסרת הכשרות מ'רמי לוי'

לפני חג השבועות פרסמתי בקהילה על הסרת ההשגחה של הרבנות האזורית 'שדות נגב' מחנות 'רמי לוי' במתחם נ.ע.ם בנתיבות עקב הפרה של נהלי כשרות. לאחר מספר ימים יושבו ההדורים וההשגחה חזרה. קולות ורינונים שונים נשמעו בקהילה סביב הסרת הכשרות, חלקם קשורים לכבוד וחלקם לכסף... אף אחד מהם לא פרגן לרבנות...

בשורות הבאות אנסה 'לעשות סדר' בדברים, לכבודה של הרבנות האזורית. להבנתי היא משתדלת לבצע את תפקידה על הצד הטוב ביותר, עבורנו, הלקוחות המעוניינים במוצרים כשרים.

השגחה בחנות כמו 'רמי-לוי', שמוכרת בעיקר מוצרים ארוזים וסגורים, מתמקדת בעיקר באישור קליטת המוצרים וכן בהשגחה ספציפית על מוצרי הבשר ועל סחורה חקלאית של פירות וירקות (אין כאן המקום להפליג בחשיבות הפרשת תרומות ומעשרות, והאיסור החמור באכילת פירות ערלה או טבל).

'מה כבר יכול להיות?'

המון דברים. הפשוט והנפוץ – קליטת פירות וירקות ממגדלים שאינם מפרישים תרומות ומעשרות או משווקים פירות ערלה. סחורה שכזו אסורה באכילה. גם בנוגע לבשר, יש לדעת שסוחרי בשר מהרשות הפלסטינאית מנסים להחדיר לארץ בשר מסוגים שונים. אבוי לנו אם לא נעמיד משגיח ושומר על קליטת הסחורות. נאמנותו של המוכר עצמו מוטלת בספק, כאשר יש לדברים נגיעה ממונית. אין לנו על מי להישען אלא על השגחתה של הרבנות האזורית.

תפקידו של המשגיח בחנות שכזו הוא לוודא שהסחורה הנקלטת נושאת את התעודות המתאימות ואת האישורים הרלוונטיים. המשגיח, מועסק על ידי הרבנות האזורית, ואין לו אינטרס בהסרת הכשרות או בהחזרתה, מלבד הרצון לאפשר לציבור הכללי לאכול מזון כשר.

אם בעל העסק אינו מקפיד על הנהלים, וקולט סחורה ללא ידיעתו של המשגיח, הדבר מעלה חשד של נסיון להסתיר או להעלים מידע. מדוע להסתיר? מדוע לבצע פעולות בניגוד לנדרש? מציאות שכזו חזרה על עצמה כמה וכמה פעמים לפני החלטת הרבנות להסיר את הכשרות.

וכאן אני שואל את המפקפקים. רוב החברים בסעד, אינם מחפשים אחר כשרות של בד"ץ כזה או אחר, אלא סומכים על השגחתה של הרבנות בכל רחבי הארץ. אם לא ניתן בה את אמוננו כאשר היא מחליטה להסיר את הכשרות, כיצד נאכל ממוצרים שתחת השגחתה? אולי הכל רק כסף וכבוד??? אם אנו שומעים בקולה לאכול, עלינו לשמוע בקולה גם לא לאכול, שאם לא כן – אנחנו בבעיה.

בניגוד לבד"צים השונים, לרבנות יש אינטרס-על שכל אזרחי המדינה המעוניינים בכך (ורובם אכן מעוניינים) יאכלו מוצרים כשרים. הרבנות איננה ממהרת להסיר את השגחתה. בד"כ משתדלים אנשיה לשוחח, להתריע, להתיר. במקרה קיצון בהם נראה שיש צורך לבצע צעד דרסטי, נוקטים במהלך של הסרת כשרות.

'גם למבקר יש ביקורת...'

יש שטענו – 'גם מבקר המדינה הצביע על כשלים בהשגחת הרבנות'. אמת. הבעיה העיקרית היא שבמקומות רבים מקבל המשגיח את משכורתו מבעל העסק. המבקר תמה כיצד יכול המשגיח לבקר ולהשגיח על מעסיקו? חששו

של המבקר היא מפגיעה באיכות הכשרות, שמא יפחד המשגיח להרתיע או להסיר את הכשרות במקרה הצורך. נדמה שחששו של המבקר לא קיים במקרה הנ"ל. ההיפך הוא הנכון. הסרת הכשרות הנקודתית מעידה על השגחה טובה ואיכותית בימי שגרה. השגחה שמאפשרת לנו לקנות ולסמוך על האמונים על הכשרות, שעושים את מלאכתם נאמנה.

הרב ארי' סט

עצבונ' חנוה

למתגייסים הטריים: ירדן אדור, תומר קימלמן, יונתן עקיבא, אופיר אש ורותם וייס - שלוחה לכם ברכת הדרך ומאחלים לכם שתזכו לשירות משמעותי.

למשתחררים: ענבר בוברובסקי ושעיה לייכטר - שתהיה לכם נחיתה רכה באזרחות והרבה הצלחה בהמשך.

תזכורת: ב 10.08 מסיבת קיץ בברכה לכל הצעירים! מחכים לכם.

חני' לזכר וצוות חנוה

המניין לא ציפיתם - מניין ערבית מאוחר!

לידיעת הציבור המתפללים!

מניין לתפילת ערבית בכל ערב בשעה 21:00

מתקיים בשכונת שקד בכיכר שבין שלבים ב' ו-ג'

במוצאי שבת המניין מתקיים בצאת השבת בדיוק.

המארגן'ם

הודעה מהשרברבות

בשבוע הבא 16-22/7/17 כב' עד כז' בתמוז אהיה בחופש.

בנושאי שרברבות יטפל: מוישליה גינסברג

ללכידת נחשים: יהודה טל' 0544449548

יואל עברון

חבורת הכתיבה fe "באר הכפר" – הדבר היה ככה...

ההצגה על "באר הכפר" נולדה בדיוק לפני שנה. כשבוע לאחר יום ההולדת ה-69 של הקיבוץ הזמינו חמי ואתי קבוצה מחברי המשק לדון בשאלה איך וכיצד אנו רואים את הצגת חג השבעים. חלק מהחלטות שהוגשמו למעשה. התקבלו כבר באותה פגישה, כמו הרצון לשלב בין הצגה חיה לסרטוני וידאו, והרצון לשתף אנשים רבים מכל הקהילה, בכל תהליך יצירת ההצגה, מכתיבה ועד ביצוע.

קבוצת הכתיבה התגבשה מתוך רצון להביא לכדי ביטוי קולות שונים של הקהילה המגוונת שאנו חיים בה. השתתפו בה רותי לזר, חגית רפל, יורם קימלמן, דרורית וייס, עתר גייבל, כנרת סמואל ואני, שרית.

נפגשנו עם להב לכמה וכמה פגישות, שהראשונות שבהן כללו תרגילי כתיבה קצרים. כמו - מהו המקום האהוב עליך בסעד? איזה משפט, אדם, אירוע בחיי הקיבוץ מייצג בעיניך? מה יכול לעזוע את סעד עד היסוד?... כתבנו, שיתפנו, השווינו, וחלק מהדברים הבולטים והמיוחדים שהופכים את סעד למה שהיא התחילו לבצבץ על פני השטח. הנושא המרכזי שהתגבש מתוך השיח היה הקיבוץ כפי שהוא היום, על יופיו, ריבוי פניו וזהותו המורכבת. על השינויים ומה שהם מביאים, ועל הדברים שאינם משתנים.

לאט לאט, מתוך שיחה על מה שהיינו רוצים, ומה שלא היינו רוצים, להעלות בהצגה, התגבש הרעיון של כתיבת סיפור אלגורי, שמתרחש במקום אחר וסמלי, ובכל זאת כולו סעד. סיפור שישקף כמה רעיונות מרכזיים ויעלה על הבמה כמה דמויות ייצוגיות, שמרכיבים, לדעתנו, חלק מהפסיפס המיוחד שהוא סעד. סיפור שישתף הרבה שחקנים, מגילאים מגוונים, ויהיה מעין מתנה של הקיבוץ לעצמו.

לאחר שגיבשנו את הסיפור בקווים כלליים, הסכמנו על טיבם של האירועים שישתבשו, ועל הנושאים שהם אמורים לייצג, (הגזר, ההנהגה, הסוכריות עבור הילדים, הקלנועיות לכבוד הוותיקים, והבאר שייצגה את השינויים בחיי הרוח והדת) להב חילק את הסצנות בין הכותבים, כל אחד התבקש לכתוב שיר, סצנה, מערכון, לפי כשרונו, ונטיותיו.

אחרי עבודה אישית, שבה כל אחד ואחת עבד על החלקים שקיבל, נוצר מסמך משותף. נפגשנו שוב לשמוע את הטיטא הראשונה. הפערים היו, כמובן מאליו, גדולים ומשמעותיים: שירים בחרוזים, מונולוגים, דיאלוגים, מערכונים... קולות שונים מאד, שמנסים לספור סיפור אחד. אפילו חבורת הגיבורים התגלתה כשתי חבורות שונות, ואת שתיהן אהבנו מהרגע הראשון. גם על סגנון הכתיבה הסתבר שאין אחדות דעים. היו כאלה שכתבו בגלוי התייחסויות לאנשים ואירועים בסעד, וכאלה שנהרו ששום דבר לא יהיה ניתן לזיהוי ישיר. חוש ההומור או האסתטיקה של אחדים היו "ממש לא" בעיני אחרים. התווכחנו, צחקנו, והגענו להסכמות וכללי משחק משותפים. ושוב יצאנו למקצה שיפורים, כל אחד על חלקו, ולהב מנצח מלמעלה בשלווה ובעידוד. בסוף שלב הטיטא השניה כבר עמד הסיפור על "באר הכפר" על רגליו, ורוב הכותבים סיימו עבודתם בתודה גדולה.

להב ואני המשכנו לערוך את ההצגה כדי שהעלילה והדמויות יתפקדו כרצף אחיד למרות שנכתבו בידיים שונות. את השירים שמרנו בסגנונם המקורי, ועבודת ההלחנה, הצילום והעריכה של רועי גולן וידידיה וייזל הוסיפה ליצירה שכבות נוספות וקולות יפים וצבעוניים יותר מששיערנו בליבנו.

עבורי זו היתה חוויה מרתקת לעבוד עם אנשים שונים על יצירה אחת. להתדיין, להתעקש, לחשוב שוב, להתגמש, ובעיקר ליהנות מהתהליך כולו, מהדיון הראשוני ועד הדקה האחרונה על הבמה.

שרית כרליץ

שיר שכתב והקריא הרב ארי לזכאז חז"ה

לסעד שחוגגת שבעים שנות תהילה - חבר, מזכיר, כעת גם יו"ר, משק וקהילה.

בית שקמה, הגיל הרך וגם נקלטים - ממ"דים בכל בית, במקום המקלטים.

שכונת שקד שלב א'-ב', איזור של תושבים, שלב ג' - חברים, כולם ברורים ואהובים.

דשא ירוק בכל פינה ועץ מזריע זרע - גיוון דתי כה מיוחד, שאין לו אח ורע.

מועדון וחדר אוכל, שמאל וגם ימין - קליטה רחבה ומשמחת, מי היה מאמין?!

ועדת תרבות, דת וחינוך וגם צוות תל"ם - לולים, מטעים, גד"ש וגזר, עמלים ותיק ועלם.

וכשהתחילו שינויים לפני עשור בערך - יש תומכים ומתנגדים, האם זנחנו דרך?

סיפורו של חוני המעגל ידוע ומוכר - גם שבעים שנה, ישן הוא ללא פך.

כשמתעורר אינו מוצא רגליו וגם ידיו - בביתו, בבית מדרש, פוגש את נכדיו.

אין אחד המאמין שחונן לפניו - אז מבין התנא שמותו טוב מחייו.

לדור הזה הוא לא מתאים, זה לא עניין של טוב או רע - כל דור פושט/לובש בגדים ומשנה צורה.

כששומרים על עקרונות, ערבות וקהילה - חיי תורה עם עבודה, צניעות לכתחילה.

אפשר לבחור גם במודל של "הקיבוץ המתחדש" - טהר חיך בעבודה, ובתורה - קדש.

למי תודה? למי ברכה: לאחר שבעים שנים? - לבורא עולם שמשיח על היושבת בגנים.

שנתן חכמה, בינה ודעת מתש"ז ועד תשע"ז - לשמר את הרוח גם מחר, ממש כמו שאז.

שימשיך הקדוש ברוך הוא אותנו ללוות - יתן בנו עוז וכח, לשמר ולשנות.

בשוב ה' שיבת ציון נמשיך פה לחלום - ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו עד הלום.

הפס קדוש מסך חלקיו – פאר הכפר

להלן דברי התודה שנאמרו בערב המופע על הבמה כפי שהם, אולם נתחיל דווקא בתוספת לדברים שלא נאמרה באותו הערב...

נפתח בתודה גדולה לשתי הגרפיקאיות המוכשרות שלנו שהיו איתנו לאורך כל השנה, לליאור לבבי (לנדאו) - תודה רבה על עיצוב לוגו שנת ה-70 שליווה אותנו בכל התכתובות, על הפרסום וההזמנה המקסימה! לחנה שהם - תודה גדולה על העזרה בחשיבה ובביצוע של פאזל שיר הסיום עם לוגו שנת ה-70!

תודה לצלמי האירוע - חיים לנדסמן, ידידיה וייזל, צור וייזל וכמובן לצלם הבית שלנו - אורי יערי. תודה גדולה לתמר אייל ולנגה אבן-צור על הכנת ארוחות ערב מפנקות ומושקעות לעובדי הצוות שלנו בלילות הארוכים של השבוע האחרון. תודה לרחלי לנדאו על הכנת פינוקים לשחקנים לחזרות הארוכות. לבאה גל, לחגי קבלן, למתיה יקותיאל, לאיתי אבן-צור וליעל גולדנברג - תודה שהייתם לעזרנו בחיךך ושמחה בהכנות לקראת המופע!

אנחנו מבקשות לנצל את במת העלון להתנצל אם קרה שמישהו נפגע בטעות בדרך. השתדלנו ככל יכולתנו לשתף כמה שיותר אנשים במופע. נשמח מאוד לשתף אנשים חדשים באירועים הבאים - מוזמנים לפנות אלינו בשמחה!

אין ספק שעברנו תקופה מיוחדת של קהילתיות וגיבוש. תודה לכל אחד ואחד מהקהילה על עצה, התעניינות, פרגון ותמיכה בתקופה האחרונה! תודה גדולה לכל השותפים - היה תענוג לעבוד יחד! החיבורים החדשים והמקסימים שנוצרים באירועים כאלו, לצד העבודה של רבים מהקהילה הם העיקר מבחינתנו!

וצאת תרבות

"ואלה הדברים אשר נאמרו בערב חג השבעים..." (ע"י להב/חמי/אתי/מוריה):

אנחנו רוצים להתחיל במי שנשא על גבו פיזית את הערב - דותן - כל חלק כאן בהפקה מבוסס על היסודות שהנחת בבמה, במסך, בהגברה ובתאורה, בקליפים ובארגון הכולל - אין אבן שסירבת להרים, אתה הדידי של ההפקה שלנו - תודה תודה.

לפני שנה נפגשה חבורה צנועה במועדון לחבר והשלימה משפטים כמו "המקום הסודי שלי בסעד הוא..." או "הארוע שהוציא את סעד משלוותה היה..." וככה במשך שנה שלמה חבורה זו ניסתה לענות על השאלה: "מי היא סעד?" - ומתוך כך לכתוב את ההצגה - תודה לכם על מסע מרתק, מלא בתשומת לב, רגישות ואהבה - חגית, כנרת, דרורית, יורם, רותי, עתר ושרית שליוותה אותי עד הרגע האחרון, ליטשה שכתבה ולא ויתרה לי על אף מילה ואות - תודה תודה.

תודה רבה לרוני על התאורה ומאור על ההגברה - על העבודה איתנו בחום, בשמש, בלחות וברגש! תודה לגיל פיש סיטון שקפצה לעזרתנו ברגע האחרון ובמגע קסם עבדה עם בתי הילדים על הריקודים בתשומת לב ומסירות. תודה לכל המשתתפים בריקודים, ילדי א'ב', ילדי המפל, ילדי החטיבה, למיכל על ההנחיה ולנציגי סעד לשיר הסיום. תודה לכל מי שעזר ליצור את הקליפים המרהיבים - לידידיה על העזרה בצילום ובתסריטים, לענת על העזרה בבימוי, בהפקה ובריקודים, לתומר שולץ על צילומי סטילס נהדרים, לדותן גולדנברג על המון המון דברים, לעמית שלימי אחראי קלנועיות ובעלי חיים, לחגי עם הסוסים, לחגית על אביזרים, תודה לכל המצטלמים, השרים והמשתתפים - תודה תודה!

תודה רבה לחגית על התלבושות הקסומות – חגית העבודה שלך בשקט בשקט, כל יום עוד קומה, עוד פרט ועוד הברקה – היא מעוררת השראה עבורי – תודה. תודה לבת חן על יצירת הבאר שלנו וההשקעה בכל אבן, תודה לכל מי שסייע בבניית הבמה ולאודי על באלות הקש.

תודה עמוקה וענקית לכל החבורה האדירה שיושבת כאן על הבמה. תודה על כל המאמץ, ההשקעה, ההשתוללויות והרעש – ועל הרצון האמיתי להיות שותפים ביצירת הסיפור של המקום הזה – נכנסתם לי ללב כל אחד ואחת מכם, אוהב אתכם.

אנחנו רוצים להזמין לבמה את הלב של המופע, מי שהלחין, עיבד, צילם, ערך, ובעיקר פיזר מעלינו אבקת לב נדירה כזאת שאין אותה בשום מקום אחר בעולם – רועי היקר, האחד והיחיד – בבקשה!

ועכשיו אנחנו רוצים להזמין לבמה את המנצחות הכלליות, מי שיודעות להפוך הרים ובקעות, להגשים חלומות, לראות רחוק מעבר לאופק ולקחת את כל הקהילה, על כל גווניה ולהזמין אותה לשיר, לתת, להיות שותפים – חמי ואתי בבקשה.

אחרונים חביבים אני רוצה להגיד תודה למי שבלעדיה אין סיכוי שאבן אחת היתה נאספת לבניין של הערב – מוריה יקרה אנחנו כולנו מודים לך על כל נשימה שלך! היית לנו העוגן והמרכז לכל פרט ופרט, בחומר וברוח, בלב ובהגיון – וכולנו חבים לך תודה ענקית! וזהו, עכשיו את משוחררת והולכת לנשום וליצור קסם גדול הרבה יותר – שיהיה בשלום ובהצלחה ולידה קלה ורגועה, אוהבים אותך מוריי!!!

ותודה ללהב היקר שלנו האחד היחיד והמיוחד על כל העבודה וההשקעה, על מקצועיות ואנרגיות חיוביות לאורך כל הדרך, והכל בצניעות ובשקט.

תודה גדולה על שלקחת על עצמך את המשימה של הובלת והנחיית צוות הכתיבה שלנו בדרך הארוכה והמפותלת עד לסיפור השלם. תודה על שאתה תמיד זוכר ומזכיר לכולנו את השיתוף, הקהילתיות, הדרך והאווירה.

ולסיום – לפעמים אני מסתכל על כל זה מהצד ושואל את עצמי למה אנחנו עושים את זה? למה אנחנו משחקים? למה אנשים, ילדים, קהילה שלמה – עושה את הדבר המשוונה הזה ומשחקת יחד? ואני עונה לעצמי שתי תשובות – כשאנחנו משחקים – אנחנו שואלים את עצמנו מי אני ומה התפקיד שלי – וכשאנחנו משחקים – אנחנו פועלים בעוצמות מאד גבוהות אבל במסגרת שהיא לגמרי דמיונית – וככה מאמנים את עצמנו לקראת אתגרים אמיתיים במציאות שיעמדו בפנינו – אז כשותף למשחק שהתחולל כאן הערב – אני רוצה להודות לכל אחד ואחד כאן – שהייתם לקהילה משחקת, מבררת ופועלת – קהילה נדירה שתוכל בגאון – לכל האתגרים שיבואו מחר ועוד שבעים שנה! תודה רבה רבה!

חזק חזק ונתחזק..

**אנו שמחים להזמין אתכם
תושבי קיבוץ סעד היקרים
לערב היכרות
עם ארגון "השומר החדש"
אשר משרדיו נמצאים כאן בסעד**

בתוכנית
היכרות עם ארגון השומר החדש ופעילותו למען
החקלאות בישראל.
חשיפה לפעילות הארגון בנגב.
שיחה עם מנכ"ל ארגון השומר החדש יואל זילברמן.

נשמח לראותכם

**השומר החדש
HaShomer HaChadash**

לפרשים להרשמה דרום 050-8818191 | shomernegev@gmail.com

ערב היכרות יתקיים ב-
יום רביעי

**19/7/17
כ"ה בתמוז
התשע"ז**

21:00

במועדון לחבר

פרחי שנת השפ"ט – סיום פרויקט

בשבוע הקרוב עם סיומו של חודש תמוז, נקיים גיוס אחרון ל"פרחי שנת השבעים".

בימים ראשון ושני: כ"ב - כ"ג בתמוז, 16-17 ביולי, בין השעות 9:30 ל 12:30

נדביק בשתי הסדנאות מוטות ברזל לכל פרח ולכל עלה.

בימים שלישי ורביעי: ניצק בטון בתוך הכדים ולתוכו נתקע את המוטות של הפרחים.

לגבי שעות היציקה תישלח הודעה בקהילנט.

מי מוזמן?.. מוזמנים סבים וסבתות עם נכדים מעל גיל 10 וכמובן כל מי שיש לו שעה פנויה ויכול להצטרף.

נשמח אם תודיעו על בואכם, על מנת להתארגן בהתאם.

מרי' - 054-2187872 תרצה - 052-3941738

תיקון והבהרה

תיקון והתנצלות: ב"עלים" לפרשת חקת, כתבתי זכרונות על קצת מתולדות העלון. ברשימת הציירים שעיתרו אותו, נשמת מזכרונותי יחזקאל זוהר ז"ל. אולי עצלות-של-קיץ תקפה אותי, ולא טרחתי לפשפש בעלונים אשר בארכיון – או לשאול חברים אחרים, זוהר היה מסגר אומן, ובנוסף גם צייר וצלם אומן. כינויו היה זומברה בפי רוב החברים, אך דוברי הספרדית הקפידו לקראו סומברה. כאשר הגעתי לסעד, שאלתי מה פירוש הכינוי, ונעניתי שתרגומו הוא: צל – כי יחזקאל היה רזה מאוד...תשובה זו הביאתני לקשר אל הכובע רחב-השוליים, המכונה סומבררו, שתפקידו: הטלת צל. אבל ציוריו של (ז)סומברה שפעו אור ולא צל. יהי זכרו ברוך!

הבהרה: ברשימתי "ישפט תבל בצדק ועמים במישרים" בעלון לפרשת בלק, ציינתי שהתקבולת בין הצדק לבין המישרים – היא ניגודית. לכן נשאלתי (בצדק...) האם כוונתי שמישרים משמעותם ההיפך מצדק?..

התשובה היא: לא! ע"פ הדוגמאות שהבאתי, אפשר ללמוד שלעיתים יש צורך לחרוג מן הצדק או מן הדין. במציאות חיינו, אנו נתקלים לפעמים במצבים של התנגשות בין שני ערכים חשובים – ועלינו להכריע איזה ערך נדחה מפני חברו.

הנושא מזכיר לי את שיעוריו של הפרופסור בן שושן (לימים: שושני) ששהה אצלנו בשנת 1955 חודשים מספר והרביץ תורה. בעזרתו של אותו גאון פלאי, למדנו בין היתר את פרק יט' בתהילים. זוכרני, שהקדיש שעורים רבים לפיסקה המסיימת את הסדרה המתחילה במילים "תורת ה' תמימה, משיבת נפש". כוונתי לקטע "משפטי ה' אמת, צדקו יחדיו". הוא הביא בפנינו עשרות תשובות הלכתיות (הכל בע"פ, ללא ספר) העוסקות במקרים של התנגשות ערכים. לפי מיטב זכרוני, רוב התשובות עסקו בהתרת עגונות או בשאלות של ממזרות. כיצד בכל דור דור (והלואי על דורנו...) חתרו גדולי הפוסקים מתחת כל אבן כדי להתיר עגונה או לטהר חשודים בממזרות. אולי. אי"ה, אכתוב בהזדמנות אחרת על חוויותינו מאותו גאון.

חנן אלף

לנצמי ואיצחק רסיסטל אמרעלית שריד ולכל המשפחה

מלא טוב להולדת הבן-נין יהונתן

שתזכו לאמה ואנחת!